

for, at Transporten af Roerne, Slid paa Heste og Vogne, er en ret betydelig Post, men til Gengæld er der jo heller ikke Høstgifter, Slid paa Høst- og Tærskemaskiner m. m. m., og naar alt dette tages i Betragtning, da synes det klart, at de store Jordejere have et endogsaa meget stort Udbytte af deres Roearaal.

Og dette store Udbytte bliver saa meget mere utiltalende, som disse Roedyrkere yde deres danske og udenlandske Arbejdere saa ringe en Løn.

Ifølge den Statistik, som Indenrigsministeren tilstillede Rigsdagen ved Fremsættelsen af Lovforslaget vedrørende udenlandske Arbejdere, er Lønnen for kraftige Mænd og Karle over 20 Aar paa Dagløn 1 Kr. 50 Øre, for Kvinder 1 Kr. 15 Øre, for kraftige Drengene, som kunne følge Heste, 1 Kr. 35 Øre og for mindre Drengene 1 Kr. 15 Øre. Hertil kommer endvidere i Naturalier Kartofler og skummet Mælk, der andrager 34 Kr. 90 Øre for 31 Uger, det vil sige omtrent 1 Kr. om Ugen. Men der arbejdes ogsaa paa Akkord, og lægger man Dagløn og Akkord sammen, viser det sig ifølge denne Beregning, at den kontante Betaling for Kvinder er 1 Kr. 88 Øre og for Mænd 2 Kr. 23 Øre. Der arbejdes fra Kl. 5 om Morgenen til Kl. 7 om Aftenen med 2 Timers Fritid, og disse Mennesker maa altsaa arbejde i 12 regulære Arbejdstimer for en Løn som den nævnte. Ingen kan benægte, at det er en meget ringe Løn at byde disse Arbejdere, og de danske Arbejdere faa ikke meget bedre Løn. Statistisk Bureaus nylig udsendte Beretning om Tyende og Daglejerløn i 1910 viser, at Tyendelønnen i Landbruget for Mænd er lavere paa Lolland-Falster end i fattige Amter som Ringkøbing og Ribe Amt. Den opgives for Lolland til 626 Kr. aarlig for Tjenestekarle, men saa er Kosten for hele Aaret regnet med, i Ringkøbing Amt er den 687 Kr. og i Ribe Amt 721 Kr.. Man vil altsaa se, at i disse to magre Amter betales Tjenestefolk bedre end paa Lolland. Det samme Forhold vil man finde, hvis man ser paa Lønnen for Tjenestepiger og paa Daglønnen for daglønnede Arbejdere, særlig daglønnede Arbejdere, der gaa paa egen Kost, og det er væsentlig dem, der ere beskæftigede hos Herremændene. De have en meget lavere Løn paa Lolland end hos de forholdsvis fattige Gaardmænd, der bo paa Jyllands magre Jordovre ved Vestkysten.

Forholdet er altsaa dette, at Roedyrkerne have en klækkelig Fortjeneste, og Sukker-Aktionærerne tjene Penge ud over alle rimelige Grænser, medens den store Befolkning brandskattes, og danske Arbejdere fortrænges fra Fædrelandets Jord for at give Plads for daarligt lønnede udenlandske Arbejdere.

Denne Ordning kræver Mindretallet afskaffet, og man ser ikke, at dette lader sig gøre fuldstændigt uden ved Statens Overtagelse af Produktionen.

Ganske vist kan Lovgivningsmagten ophæve den gældende Toldbeskyttelse og gøre dette paa den Maade, at saavel Told paa indført Sukker som Afgift paa det indenlandske Produkt fuldstændig ophæves.

Dette vil sikkert føre til billigere Sukker, og Mindretallet vil gerne medvirke til en saadan Reform, men det kan ikke erkende, at Befolkningen dermed er beskyttet imod kunstig Fordyrelse af Sukkeret. Dertil er De danske Sukkerfabrikkers Magtstilling bleven alt for stærk, hvilket fremgaar af De danske Sukkerfabrikkers Noteringer sammenholdt med Hamborger-Børsens Noteringer i Tiden 1. December 1909 til 16. Februar 1911, altsaa i alt 15 Maaneder.

Man vil i disse Noteringer finde, at selv om Verdensprisens Svingninger ere retledende for De danske Sukkerfabrikkers Pris, saa er den aldeles ikke afgørende.

Vi anføre her Fabrikkerne en gros Priser for Salg af 5,000 Pd. og Hamborger-Noteringen for Roesukker 88 pCt., der ser saaledes ud: